

която съвсемъ не е малка, защото има почтената дебелина отъ 12,756,500 километра, трѣбва да се надуе 1,295 пѣти по обемъ, за да стигне Юпитеръ. То ще рече, че диаметрътъ ѝ трѣбва да се разшири надъ 11 пѣти. Тя спокойно може да бѣде спътникъ на Юпитеръ.

Но ние бихме имали удоволствието да гледаме Юпитеръ да сѣ мѣчи като нашата жаба, ако рече да стигне по размѣри Слънцето, звездата на нашия день и на нашата слънчева система. Той трѣбва да надуе повече отъ 9 пѣти огромния си коремъ въ диаметръ, за да стигне Слънцето. Но, знаете ли, че той наистина би могълъ да стане Слънце, ако напълнѣе: той е горещъ и свѣти слабо съ собствена топлина и свѣтлина.

Виждате все пакъ, че Юпитеръ нѣма да се поти толкова много, колкото нашата земя. Тя трѣбва да порастне 109 пѣти въ диаметръ и 1,300,000 пѣти по обемъ, за да стане колкото Слънцето!

Огромно и велико нѣщо е Слънцето! Ако поставите Земята въ центъра му, Луната, която се върти на 384,000 километра далечъ отъ насъ, ще ъстане вътре въ Слънцето и ще има още почти толкова до неговата повърхнина! Помжчете се да си представите едно пространство почти два пѣти по-голѣмо, колкото отъ насъ до Луната, пълно съ горящо огнено вещество. Когато има мъгла и можете да наблюдавате безопасно Слънцето, потрудете се да си представите, колко огромно е въ действителностъ то, щомъ на тая далечина, която се намира (150 милиона километра), изглежда все пакъ такава голѣма огнена топка.

Ето сега почватъ сѣщинскитѣ чудеса. Нашето огромно Слънце на свой редъ става сѣщинско джудже, ако рече да се мѣри съ нѣкои звезди. То е изобщо една отъ малкитѣ звезди. Добре, че звездитѣ сѣ толкова отдалечени една отъ друга, че истинската имъ голѣмина не може да се разбере, и че тѣ никога не могатъ да застанатъ редомъ една до друга! Иначе